

- ÅRHUNDREDETS GOLFOPLEVELSE...

Efter snart 35 år som golfspiller og med rigtig mange golfoplevelser i bag'en, blandt andre to hole in ones og fem gange caddie på European Tour, så havde jeg i slutningen af september den ultimative golfoplevelse: Ryder Cup 2012 på Medinah Country Club, Chicago USA.

Her følger en længere dagbog fra turen – ikke så meget omkring selve turneringen, men mere om det at have overværet et af de bedste Ryder Cups nogensinde!

Tilbage i februar poppede der en mail fra min søn ind på telefonen – »Vil du med til Ryder Cup?« Svaret var selvfølgelig »ja«, og inden dagen var omme var hotel og flybilletter booket.

Min søn behøver vist ingen nærmere præsentation for de fleste af klubbens medlemmer – i hvert fald ikke dem der har været medlem før efteråret 2008, hvor Johan sluttede som trænerassistent her i Breinholtgård Golf Klub. Nu er han træner i Odense Golfklub og i kraft af sit medlemskab af PGA of Denmark er han og en ledsager (= undertegnede) inviteret gratis til Ryder Cup! Eneste hage ved denne ordning er, at man skal møde personligt op hver morgen ved indgangen og få udleveret dagsbilletter.

Ryder Cup er stort – rigtig stort. Nok den største 3-dages sportsbegivenhed i verden – og hvor de professionelle deltagere ikke modtager præmiepenge! Det er nu heller ikke hver dag, at USA's præsident Barak Obama skriver forordet i programmet!

Mandag

Hele mandagen gik med rejsen til Chicago USA. Vi

fløj direkte med SAS og efter ni timers flyvning landede vi - kun to timer efter vi havde forladt København! Desværre er amerikanerne lidt strikse med immigrationspolitikken, så det blev til to timer i kø inden vi blev lukket ind i »Guds eget land«. Aftenen gik med en tur til det lokale Longhorn Steakhouse, hvor en 12 ounce (ca. 340 gram) Sirloin Steak blev fortæret som natmad – klokken var nu godt tre om morgenen i Danmark!

Tirsdag

Som danskere var det ikke noget problem at komme tidligt op. Faktisk lå vi og ventede på at mobilen brummede på natbordet kl. 4:30 am. Efter et hurtigt bad var det afsted til golfbanen med den ene hånd på rattet og en »Coffee to Go« i den anden.

Målet var Arlington Park Racetracks enorme parkeringsplads, hvorfra alle tilskuere blev samlet op og kørt i bus til banen. Vi var første bil på parkeringspladsen. Ikke mindre end 90 busser var linet op i skumringen til at transportere de forventede 40.000 tilskuere i pendulfart til og fra golfbanen, som ligger i et lukket område midt i et villakvarter. Der var også en lignende p-plads syd for golfbanen, men vi valgte den der lå tættest på hotellet.

I bussen mødte vi flere amerikanere, som var meget imødekommende og flinke – alle vi mødte spurgte »How are you today, Sir?« og de forventede et svar. Mange var meget interesseret i, hvor vi kom fra osv. Rigtig god og venskabelig stemning fra starten! Cool man!

Vi ankom til banen og gik direkte til billetlugen

Ryder Cup blev grundlagt i 1927 af Samuel Ryder og trofæet bærer stadig hans navn. Oprindeligt var det Storbritannien mod USA, men efter en mangeårig amerikansk dominans fik Storbritannien støtte af Irland i 1973, og i 1979 blev holdet udvidet til hele Europa. De 39 matcher af turneringen har resulteret i 25 sejre til USA, to delte matcher og 12 europæiske sejre. Europa har vundet 7 af de sidste 10 gange turneringen er blevet spillet.

for at afhente vore billetter. Johan var noget nervøs for om det virkelig kunne passe at man som dansk professionel kunne komme gratis ind til Ryder Cup. Han havde dog sikret sig via adskillige e-mails til PGA USA, at det var rigtigt. Og der var absolut ingen problemer – frem med medlemskortet og passet. Medlemsnummeret tjekket og to billetter blev udliveret. Klokken var nu omkring 6.30 hvor indgangen åbnede. Flere tusinde tilskuere var allerede klar, og man begyndte at sikkerhedstjekke rygsække og tasker, hvorefter billetten blev scannet og så var vi inde!

Vi slentrede en tur op forbi klubhuset – og helt magisk gik vi den forkerte vej rundt! Her mødte vi til gengæld hele det europæiske hold med presse i gang med at lave fotosession. Først hele holdet med caddies og vicekaptajner – så de enkelte spillere én efter én. Johan og jeg gik direkte ind i flokken af akkrediterede fotografer og ingen sagde noget til at også vi skød et par hundrede fotos! Det var bare så stort allerede fra første færd!

På trods af at dette kun var en dag med prøvespil for spillerne, så var der mange tilskuere som dukkede op. Det var også den mest afslappede dag af alle. Vi kunne gå fra tribune til tribune og let følge de otte bolde som gik ud denne dag.

Der var oven i købet et trykt program for dagen. Heri kunne man læse at europæerne ville starte fra 1. tee kl. 9 og USA's spillere fra kl. 10.

Europæerne havde valgt at spille i tre 4-bolde. Vi fulgte mest vore egne spillere og fik på den måde set det meste af banen. Stemningen blandt spillerne var meget hyggelig. Selvom det var prøvespil, så slog de hele tiden bolden som den lå på fairway – eller i rough, men på og omkring greens blev alle typer af indspil og pinplaceringer afprøvet. Spillernes caddies have små papskiver i hulstørrelse, som de lagde ud

På billedet kan man virkelig konstatere, at Ryder Cup er en holdsport! Vi løb lige ind i denne opstilling på førstedagen!

på greens for spillerne at spille til. I Ryder Cup er det kaptajnen på værtsholdet der bestemmer pinplaceringen for den enkelte runde. For europæerne var det hele et gæt på, hvad Davis Love III ville diske op med?

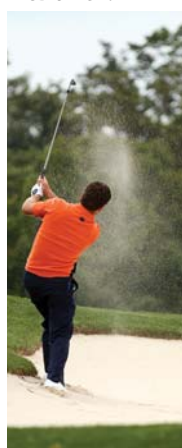
Denne dag fik vi tilskuere også mulighed for at komme rigtig tæt på spillerne – mange gange gik de tæt ved tovene for at give autografer og hilse på. Blandt andet så vi Fred Couples – der var »Vice Captain« på USA's hold skrive over 100 autografer mellem niende green og tiende hul, medens hans fire spillere slog ud! Fred er virkelig en legende i USA. For resten fik vi da også sagt hej til Thomas Bjørn!

Tirsdag gav os også et rigtig godt indtryk af, hvor vi skulle placere os på banen de kommende dage. Et indtryk som dog blev revideret fra time til time, da slaget endelig stod!

Medinah Country Club er anlagt i 1920 – på et tidspunkt hvor der var gode tider – det så nu heller ikke ud til at klubbens medlemmer i dag har oplevet andet! Et kæmpe klubhus omkranset af tre 18-hullers golfbaner. Ryder Cup banen var den såkaldte Medinah No. 3 Course, som tidligere har lagt fairways og greens til andre store mesterskaber – senest PGA Championship i 2006. Dengang var fairways smalle og roughen knæhøj. Siden er der fældet over 1200 egetræer, så der i dag »kun« er omkring 2400 tilbage – alle nummererede, så de er til at finde igen!

De mange fældede træer har givet plads til meget brede fairways – jeg vil tro at jeg selv skulle bruge minimum et 9-jern for at slå fra den ene side til den anden. Der var absolut ingen rough på banen – rough var som en god Breinholtgård-fairway – beklager Hardy! – og fairways som vore greens i højsæsonen. De blev da også klippet med greenklippere. Greens var glatte som et bonet gulv og de fik det glatte lag i form af strygejern og hårtørrer hver

Graeme McDowell.

dag – og mellem runderne! Kun rough umiddelbart omkring hullerne var tricky – her kunne vi se, at greenkeeperne havde revet græsset i retning væk fra greens, så spillerne fra alle sider ville have modgræs. Boldens sad dog godt oppe i græsset, og vi oplevede nogle fantastiske flopslag fra spillerne. Blandt andet så vi i prøverunden Rory McIlroy på niende hul sætte en tee i green ca. 3 meter inde og fra ca. 10 meter slog han et flopslag hvor bolden var millimeter fra at slå tee'en ned i green. Publikum gik bersærk!

2012 har været et meget tørt år i USA, og i Chicago var det ved at blive efterår, så de mange træer gav en farverig kulisse til turneringen.

Hvad banen manglede i smalle fairways – havde den til gengæld i længde. Med sine godt 7000 meter er det den længste bane spillet i Ryder Cups historie. Dog var de fleste par-5 huller nemme at nå i to slag for disse spillere. Kun syvende hul, med sine 567 meter, voldte spillerne lidt problemer.

Når vi fulgte spillerne og så de slag de slog, så blev man meget mere imponeret over hvor gode disse spillere er. Ved at være der »live« får man et helt fantastisk indtryk af hvordan golf skal (eller kan) spilles! Wauw!

Sidst på dagen gik vi op i den Internationale PGA Lounge der lå lige bag klubhuset. Denne bygning fungerer nok til hverdag som opholdssted for klubbens caddies og medarbejdere. Her var det muligt at få en lækker buffet, uden at man behøvede at stå i kø! Desuden var der live-TV fra Golf Channel og WiFi.

Medens vi sad der, så vi på TV, at Tiger var på driving range – han havde forladt sin træningsrunde og skulle lige have driveren til at sidde inden fredag! Driving range var til lejligheden to parallelle fairways – adskilt af en række træer – én fairway til europæerne og én til amerikanerne! Bag begge udslagsområder var der placeret to separate tribuner, så begge holds tilhængere havde en hver! Fantastisk kulisse at skulle slå sine træningslag ned af en rigtig fairway omkranset af høje træer på begge sider.

Da vi ankom til driving range, kunne vi konstatere, at det virkelig var live-TV vi havde set. At Tiger i al ubemærkethed kunne snige sig over på rangen var en gåde for os, men her sad vi og kiggede på sammen med kun tyve andre tilskuere. Der kom dog hurtigt flere, efterhånden som rygten havde spredt sig. Her på rangen var Tigers drives mere lige end lige – og lange! Det var lige før han løb tør for fairway! Fin afslutning på en god dag.

Onsdag

Vi havde på forhånd planlagt at holde onsdagen fri for golf og besøge gode venner i Lodi, Wisconsin. Vi kørte derop tirsdag aften – en tur på godt 180 km. Vi blev tilbudt at spille ni huller på Lakeland Hills Country Club, men takkede nej. Johan er professionel og gider ikke spille golf i sin ferie!

Vi fik da også sagt hej til Thomas Bjørn - måske et emne til Ryder Cup kaptajn i 2016?

Torsdag

Torsdag morgen kl. 5 sagde vi farvel til vore venner i Wisconsin og goddag til endnu en dag på Medinah. Vi ramte lige præcis morgentrafikken ind mod Chicago, men med en 6-sporet motorvej næsten lige til døren gik det glat. Denne dag var der endnu flere tilskuere, og mange havde kun købt/fået billetter til denne ene dag. Vi hørte priser for dagsbilletter for søndagen på over 240 US\$ - skønt af have en PGA-pro i familien!

Denne dag var security oppe på mærkerne, fordi der var besøg af en tidligere President. Da vi ankom til indgangen blev vore rygsække afvist på grund af størrelsen – så jeg måtte lige en tur tilbage med shuttle bussen for at placere dem i bilen. Med lommerne fulde af næsten alt det, jeg havde i rygsækken kom jeg nu glat gennem kontrollen. Kun 40 minutter forsinket! – Johan havde i mellemtiden købt en lovlig rygsæk og en cap i proshoppen!

Denne dag havde spillerne valgt kun at spille ni hullers prøvespil og med start fra hul 10, som ligger længst væk fra klubhuset, var det næsten for meget at gå derud. Spillerne havde dagen forinden været til galamiddag, så stemningen denne dag var også lidt »loose«. Vi fulgte i stedet Phil og Kegan, som spillede en 2-bold. Det var også sidste chance for at få nogle billeder af amerikanerne, for under selve Ryder Cup er der fotoforbud.

Det var helt sikkert en stor skuffelse for de tilskuere, som kun skulle være her den ene dag, at de ikke fik set mere golf.

Eftermiddagen gik med banevandring og åbningsceremoni. Natmaden stod denne gang på en »juicy« Outlaw Ribeye steak – igen på Longhorn!

Fredag

Igen op kl. 1... om morgenen – Coffee to Go og så ▶▶

Ian Poulter.

af sted til Arlington. Igen var vi med første bus på banen. Der var allerede omkring 1000 tilskuere linet op ved indgangen. Portene åbnede kl. 6.30 og så gik det vilde ridt mod tribunerne ved første tee. Det var stadig mørkt og vi spurtede i blinde. Da vi ankom til tribunen var den fyldt, og vi befandt os midt i en stor klump af frustrerede mennesker, som håbede på en plads på lægterne. Mod alle odds lykkedes det de flinke officials at klemme hele klumpen ind på tribunerne. Med kun en halv time til første tee-slag i det 39. Ryder Cup, var stemningen helt i top. Der blev sunget og skreget, spillerne gik over en gangbro til 1. tee og hver gang et nyt hold dukkede op, steg stemningen endnu et par grader i takt med at solen steg op over Medinahs fairways.

Helt fantastisk var det – ja, undskyld men jeg er en sentimental gammel mand og måtte faktisk knibe en tåre – da fem fly højt over banen skrev »FOR SEVE – GO EUROPE!« på den skyfrie blå himmel! Jeg tror faktisk det gav de fleste europæere gåsehud – og amerikanerne ærgrede sig over, at de havde ikke havde fundet på sådant et stunt!

Kun fire bolde skulle ud med 15 minutters interval og foursomes blev delt 2 - 2.

Vi havde torsdag erhvervet os hver en Ryder Cup radio – en lille blå sag med fire kanaler: En amerikansk, en europæisk (BBC) og på det to sidste speak til storskærmene på banen. Vi foretrak BBC's speak – dygtige kommentatorer og mange sjove indslag. Der

Herover panoramaoptagelse af vores udsigt på 17. green søndag. På modsatte bred storskærm og teestedet placeret bag menneskemængden ca. midt i billedet.

flugte en kommentator med hver bold, så det vi ikke så live, det så vi på storskærm eller hørte i radioen. Disse radioer var utroligt populære og mange gange brød publikum ud i jubel, fordi de på radioen havde hørt, at en spiller havde holet et indspil et helt andet sted på banen. Det var også intenst at stå at se en spiller gøre sig klar til at putte, og kommentatoren i radioen så sagde at et fly gled forbi – man kunne jo bare selv kigge op og se flyet!

Fredag eftermiddag blev der spillet best ball og her kunne spillerene satse lidt mere. Vi satte os derfor på tribunen bag 5. green. Et par-5 hul på sølle 490 meter, men det blev lidt trivielt, at se tolv ud af 16 spillere nå green i to slag – mange gange brugte spillerne blot et jern til andetslaget!

Dagens højdepunkt var belgiske Nicolas Colseerts, der i eftermiddagens sidste match scorede hele otte birdies og en enkelt eagle for næsten egenhændigt, at slå Steve Stricker og Tiger Woods. En ny stjerne var født, og selv om det var Europas eneste sejr i best balls, gav Colseerts' flotte spil europæerne nyt håb. Stillingen var nu 3 - 5.

Stemmingsbilleder fra Ryder Cup 2012.

Fred Couples til venstre og Johan i selskab med »De blå mænd« til højre.

Lørdag

Efter europæerne nu var på hælene blev det til en dag på tåspidserne for Johan og jeg. Der var virkelig mange tilskuere på banen. Tirsdag virkede, som om man var til en divisionsmatch på Breinholtgård, torsdag som om vi var til en EFB hjemmekamp og i

weekenden stod man som sild i en tønde langs alle fairways!

Igen var vi med første bus på banen og blandt de første 2000 tilskuere ved indgangen. Efter sikkerhedstjek og scanning af billet gik det over stok og sten mod første tee for at sikre os en plads på tribunen. Det var en løbetur på ca. 1500 meter og jeg kan kun anbefale andre at træne i denne disciplin, hvis I ønsker at overvære Ryder Cup fra 1. parket! Personligt havde jeg sat som mål ikke at blive overhalet af flere, end jeg selv overhalede, i min spurt mod en plads på tribunen. Johan var sendt i forvejen, og han sikrede os to pladser på anden række lige bag 1. tee, så vi havde et perfekt view over hvor spillerene landede deres bolde. På trods af at man skal sidde der i næsten en time for at se 16 af verdens bedste spillere sende otte bolde af sted, så var det ventetiden værd. Faktisk var der ingen ventetid for hele tiden var der skrig og skrål. Jeg ved ikke hvad der går af amerikanerne – om de på high school lærer at råbe så højt. Jeg måtte proppe øretelefonerne fra min Ryder Cup radio godt ind i kraniet for at beskytte mine sarte ører.

Lørdag blev blodig for europæerne, som samlet tabte yderligere terræn med kun tre vundne matcher ud af otte. Medinah ligger på højde med Nice i Frankrig og det var stadig sommer i Chicago! Man siger ellers hvis du ikke kan lide vejret i Chicago, så vent 10 minutter! Vi behøvede ikke at vente - temperaturen

sneget sig op på over 27 grader. Jeg valgte af samme grund, at tilbringe eftermiddagen i skyggen bag 15. Green, hvor der var mulighed for at se, om spillerne kunne nå green i ét. Et perfekt sted for der var placeret en storskærm bag 16. tee.

Vi fulgte de sidste bolde på storskærmen efter de havde passeret og det blev til to sejre til Europa – da Luke Donald holer for birdie på 17. hul får vi spontant stukket en øl i hånden af en amerikaner "I'm also from Chicago!" Det er vi ikke men det er Luuuuuuke!

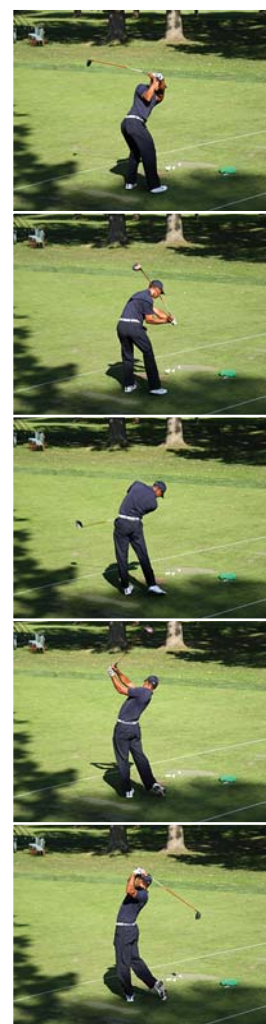
Den gjorde godt, øllen og birdien – men stillingen var skræmmende 10 - 6 i USA's favør.

I skumringen bevæger vi os op mod udgangen – greenkeeperne og tusindvis af eger indtager fairways. De mange tilskuere havde skræmt dem op i toppen af de 100 år gamle egetræer, hvor de sultne har betragtet de mange ager på jorden. Egerne altså – ikke greenkeeperne!

Søndag

Vi var efterhånden godt smattede efter fire dage med golf fra tidlig morgen til sen aften. Søndag skulle singlerne først begynde omkring kl. 11, så vi sov længe til kl. 6! Det gjorde McIlroy vist også!

Indgangen åbnede denne dag først kl. 7, og vi var trods alt blandt de første 10.000 på banen. Der var faktisk meget roligt da vi ankom, og vi havde virkelig svært ved at lægge en strategi for dagen. Det var alt for tidligt at sætte sig på 1. tee's »Grandstand«,

vi gik efter en plads ved anden green, men den var allerede optaget af klapstole – reglen er åbenbart, køb en klapstol til 25 dollars, og du er sikret en plads resten af dagen. Alle stole var tomme og ventede bare på, at ejermanden kom og satte dem i stykker! Vi drev over til 13. green, som havde storskærm og mulighed for at se nogle spændende slag – par-3 hul 224 meter over vand!

Det var dog ikke den ideelle plads, så vi gik lige et smut forbi 17. hul, hvor der virkelig var bygget en scene op. To store tribuner omkransede green på den ene side – på den anden – vand! 17. hul var igen et svært par-3 hul med vand hele vejen. Spillerne kan ikke mærke den stærke vind fra det højt placerede teested og det er ikke uden grund at Chicago kaldes »The Windy City« – vinden skiftede hele tiden. Klokkeren var nu omkring 10, og der var stadig en time til tee-off. Vi kunne uden problemer få en plads på første række på tribunen lige bag den forventede pin-placering på det smalleste sted af green. Da tribunen i løbet af den næste time efterhånden blev fyldt, steg stemningen, og vi besluttede, at det var meget mere behageligt at sidde her i den direkte sol og nyde golf på absolut topplan. Er rigtig god beslutning.

Når man først havde en plads på tribunen, kunne man gå til og fra uden problemer. Når man forlod tribunen fik man udleveret en billet med tidsstempel på – og så havde man 30 minutter til at være tilbage,

José havde succes ved Ryder Cup 2012 - han kæmpede for sin ven Seve!

Herunder: Længst til venstre et billede fra celebrity matchen tirsdag: Tom Lehman og Bill Murray.

ellers ville pladsen blive givet til den næste i køen!

17. hul var absolut det hotteste sted på banen – ikke kun på grund af solen, som bagte fra en skyfri himmel, men især fordi stemningen var så intens. På den modsatte side af vandet var der placeret én af de ti storskærme på banen. Samtidig kunne vi på vores Ryder Cup radio følge med i alle 12 singler, efterhånden som de rullede over banen. Vi brugte denne radio så meget, at jeg nærmest havde fantomsmerter i øregangene. Jeg følte jeg gik rundt med en prop i øret flere dage efter. Det var lige som dengang man blev student – den usynlige hue sad der flere uger efter!

Der var kun to problemer ved at blive siddende på 17. hul. Det ene var solen – jeg sad uden cap og min pande var allerede stegt af de foregående dages solskin. Så nu havde jeg 30 minutter til at spæne op i shoppen og købe en kasket. Shoppen var værre end et udsalg i Bilka i januar. Folk stod i kø for at komme ind og i kø for at betale. Jeg gik forbi cap-sektionen og de ansatte kunne lige så godt have kastet varerne op i luften – de ville alle blive grebet af hungrende købere! Jeg greb en cap og gik mod betalingen – da jeg opdagede at køen gik hele vejen gennem det enorme telt opgav jeg og valgte at svitse hjernen for en dag!

Tilbage på tribunen fik jeg lavet mig en hæderlig solskærm af dagens program. Efter 10 minutter mi-

stede min sidemand fra London tålmodigheden og tilbød at låne mig en ekstra cap med ordene: »Rather lending you my cap, than be seen on TV sitting next to one looking like an idiot!«

I ventetiden kunne vi nyde Canadagæssene flyve forbi og lande på søen i næsten samme antal som de store fly på vej til O'Hare lufthavn...

Det andet problem ved at blive ved 17. hul var, om nogen af matcherne nogensinde ville nå så langt? Vi havde hørt på radioen, at kun 20% af alle matcher nåede til 18. hul. Vi var heldige – 17. hul blev virkelig sidstedagens »Ringside« – ni ud af 12 matcher nåede dette fantastiske hul. På den modsatte side havde over 5000 tilskuere sat sig tilrette på skrænten fra teested og ned til vandet, så der var virkelig dækket op til topgolf – og det fik vi. Håber I så det på TV for det var i særklasse det bedste golf jeg har oplevet.

Vi så Luke vinde sin match efter et fantastisk bunkerslag. Ian Poulter, som var første mand på green og vandt i par. Justin Rose der holede sit 10-meter putt for birdie, efter vi havde set Phil Mickelson spille ind til en givet par fra bakken bag green. Kaymer scorede par og det kunne en chokeret Furyk ikke klare! Jo tak, vi skreg lungerne ud!

Da det stod klart, at Europa ville vinde forsvandt mange af amerikanerne – dem der sad lige bag os var dog store nok til at give os hånden og sige tillykke med sejren! Herefter poppede alle europæerne

Igen et panorama-billede - denne gang fra sejrsmiddagen foran klubhuset. Man aner lige spillerne på broen øverst til venstre.

op på banen som paddehatte på en fugtig efterårsdag – og fugtigt blev det. Dåseøllene blev tømt og snart blev der sunget Olé – olé, olé, olé. Her befandt jeg mig i hvad mest mindede om en god fodboldkampstemning – godt anført af de engelske »umuligans«. Gad vide hvilke engelske golfklubber, der lukker disse monstre ind, når de ikke engang tillader kvinder?

Nu er jeg ikke meget for fodbold, men dette var bare fedt. Oppe foran klubhuset stod de europæiske spillere nu og sprøjtede champagne ud over de vilde fans. Martin Kaymer var så rundhåndet at dele et par 3-liters ud til publikum, og vi fik som nummer 35 og 36 lov til at smage boblevandet! Start!

Afslutningsceremonien var kølig, stemningen varm og der blev stadig sunget Olé – olé, olé, olé til langt ud på natten.

Jeg kan kun anbefale andre at opleve Ryder Cup – bare én gang. Det er det hele værd. Desværre tror jeg ikke vi nogensinde kommer til at opleve et så spændende Ryder Cup igen.

Mandag havde vi igen mulighed for at spille golf, men hvorfor ødelægge en rigtig god golfoplevelse med slicede drives og 3-putts?

Tak til Johan for et frisk initiativ og for en rigtig stor oplevelse!

*Deres udsendte
Jakob Kristensen*

NYT KONTOR ?

Få masser af inspiration på www.bobedre-erhverv.com

Bo·Bedre
E R H V E R V

Fiskebrogade 10 · 6700 Esbjerg · Tlf.: 76 11 56 00

Professionel erhvervs indretning